

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**R. P. Honorati Fabri, Societatis Jesu Theologi,
Apologeticus Doctrinæ Moralis Eiusdem Societatis**

Fabri, Honoré

Coloniæ Agrippinæ, MDCLXXII

Caput XVII. Decreta S. Officii Mariales eludit.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-94565](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-94565)

hæc demum causa, eadem industria, vel potius potentia ad sacram Congregationem Indiciis remissa est, nullum unquam finem habituræ: est igitur, quod de hac iniustitia optimi quique expostulent. Sed damnatus est Coqueretius, inquit aliquis, id sane casu, & præter mentem; cum enim P. Lemos radiis coruscantem vidisset, ad hæc non parum Urbanus excauduit, à se unquam visum esse negavit, iussitque, ut liber in confixorum album referretur, ut jam supra indicaveram.

Alii verò libri præsertim Jesuitarum, nullo aliquando delatore configuntur, & si forte à censoribus primū deputatis liber à censura immunis iudicetur, alii deputantur à Secretario, idque repetit stotes recognitionibus, donec tandem aliquis vel malè affectus, vel parum æquus librū pro meritis quandocumque apicibus & suspitionibus, confixione dignum reputet. Non desunt exempla, quæ jam omnibus fere comperta sunt; & si vobis ardescere intellexero, ea facile appellabo. Cæterum præter Rabaldum & Pozum Bibliothecarius vestros alios Jesuitas non appellat, quorum libri confixi fuerint, eos tantum suspecto Novatorum nomine indicat: sed pace illius dixerim, hoc nomine Hæretici dumtaxat nuncupari solent, ut Calvinistæ, Jansenistæ; & quo jure Jesuitas hujusmodi hominibus annumeret, divinare non possum, cum doctrina Jesuitica Jansenianæ sit protius opposita. In eos potius appellationis elogium quædat, quos sibi Jansenistæ, invitos licet, scitem ut præcedo, in doctrinæ communionem adfiscuntur: nempe Jansenistæ plenis buccis clamant, damnat se pro auxilio prædeterminante per se introsecit & præcisè efficit.

CAPVT XVI.

Modus editionis reprehenditur.

Iusto Dei iudicio accidit, ut fraudis Architectus propriis casibus irretitus fuerit, & incidere in foveam, quam ipse fecerat. Profitetur enim Bibliothecarius vester, in prima libri fronte, & tom. 4. initio totum opus typis mandatum fuisse anno 1638. nempe cum ubique patim agat de auxiliis, ac præsertim tom. 4. latè ac fusè, quod tamen per pontificia decreta Urbani VIII. Innocentii X. & Alexandri VII. vetitum est, ne prædicta decreta violasse videretur, finxit, librum typis mandatum fuisse, antequam illa cõderentur; iust tamen de causis anno tantum 60. promulgatum fuisse; sed mendacem oportet esse memorem: si enim liber impressus fuit anno 1638. quomodo ea cognoscere potest, quæ anno duntaxat 1643. contigerunt? Meminit enim Mariales vester to. 1. & 2. decreti contra Rabaldum librum conditi, prædicto scilicet anno 1643. Igitur pusillud anno 1638. typis mandatum non fuit, nisi forte prophetiam scripsisse, non verò h. storiam narrasse, auctor iste dicendus sit. Et verò prophetiam agi aliquando, falsum tamen, opinor, ut tom. 2. pag. 71. ubi ruinam & ultimum Societatis excidium temerè prædicat, eamque cum Templariorum ordine comparat.

Subobscurè deinde indicat, facultatem edendi hunc librum à benignitate Ecclesiæ obtentam fuisse; sed haud dubie subreptitiam fuisse oportet, cum nec annum, nec diem, nec modum, nec auctorem concessionis appelleret. Præterea nemo pius unquam

Part II.

crediderit, facultatem ab Ecclesia concessam fuisse, ut tanta vis, seu colluvies convitiatorum & calumpniarū ederetur. Ille profectò de optima parente Ecclesia sinistrè sentit, qui ad eò impiam indulgentiam illi affingeret. Denique cum falsa sit causa pro obtinenda illa facultate allegata, scilicet opus illud jam ab anno 1638. fuisse impressum, vel inde concessio illa subreptitia censenda est. Nihil igitur fraude illa, seu fictione manifestius. Accedit, quòd liber nullam præfert approbationem Ordinarii, nec Superiorum Ordinis, contra leges Lateranens. Trident. & Indiciis. Si quidem ex his novatoribus, sic enim Jesuitas appellat, relicto, vel ficto nomine, hoc ipsum faceret, improbarem utique, sed longe facilis condonandum esse putarem, quam homini Ordinis vestri, cui cum prædictarum legum cura singularis credita sit, majoria in eò fidelitas desideratur.

Si quis vel libellum aliquot foliorum typis mandaret, sine licentia & approbatione, in eum illic itaquam in perduellionis reum involatis, & seculum caput diris omnibus devovetis: Auctor vester quatuor grandiores tomos sine licentia & approbatione in lucem edidit, & tacetis tacere parum est, approbatis, applauditis, eoque proceribus Ecclesiasticis distributis. Pudet autem quædam ederet, approbasse, post editionem, distrahare non pudet. Falsi hominum recta iudicia iudicare, & reputare apud vos, utrum iustam de vobis expostulati causam præbeatis. Cæterum parum apponit, ut jam supra monui, Jesuitas auctor vester novatores appellat. Hoc nomen Calvinistis & Jansenistis probe convenit, qui nunquam Jesuitas in suorum errorum communionem adfiscuntur, cum tamen se puros Thomistas in re divina gratia passim prædicent; ac doctrinam Calvinii de divina gratia Tridentinum, Jansenii Innocentius & Alexander damnarunt. Reclamabitis utique, sat scito; vos videritis: hæc obiter indico, ut omnes iudicent, vobiscum Jesuitis Novatorum nomen aptius conveniat. Ex his autem apparet, quam fidem mereatur auctor in multis aliis, quæ toto opere temerè profere adversus Societatem, ejusque scriptores, quæ propter qui in re tanti momenti mundo imponat, prohibendolibrum illum typis mandatum fuisse anno 1638. cum tamen ea contineat, quæ gesta sunt anno 1643. item hoc opus editum obtenta Ecclesiæ licentia, cum tamen nunquam illa obtenta sit, aut si obtenta fuit, ipsi Ecclesiæ auctor imposuerit, allegatâ causâ falsâ & fictâ, ad eam licentiam impetrandam.

CAPVT XVII.

Decreta Sancti Officii Mariales eludit.

Hæc omittere poteram, quia tamen satis magni momenti res est, dicam obiter, auctorem vestrum ita Pontificia decreta interpretari, ut illorū vanum omnem eludat atque infringat. Supposita enim lege, quæ cautum sit, ne quid de tali, vel tali argumento scribar, cum statuisset tom. 4. pag. 123. de aliqua controversia dupliciter scribi posse, opinativè scilicet, & resolutorè, vel definitivè; opinativè quidem, ut cum quis defendit aliquam sententiam, allatis scilicet rationibus, & solutis objectionibus, extra tamen ullam censuram parvis opposita, & relicta iudicio Ecclesiæ

Fff 2

contro-

controverſia, deſinitivè verò, ut cùm quis ſta defendit aliquam ſententiam, ut neget oppoſitum ab Eccleſia deſinitè poſſe: quando autem Eccleſia vetat, ne quis ſcribat de aliquo argumento, ita intelligi debet, ut alteram partem deſinitivè teneri prohibeat, non opinativè. Atque ita decreta Pontificia eludere ſibi videtur, quibus cautum eſt, ne quis ſcribat de controverſia divinæ gratiæ inter Dominicanos, & Jeſuitas vertente; quod etiam ibidem extendit ad quaſtionem de immaculata Conceptione:

Itaque ex mente hujus auctoris, cùm Eccleſia abſolutè & ſub gravibus poenis prohibet, ne de aliqua materia ſcribatur, ſolùm prohibet, ne qua ſita ſcribat de opinione ſua, eamque ita certam teneat, ut oppoſitum deſinitè non poſſit; non tamen, quin juxta morem ſcholæſticorum, libere poſſit ſuam ſententiam ut veram propugnare, & contrariam ut falſam impugnare, niſi forte (quod valde raro accidit) Eccleſia expreſſè prohibeat, ne quomodo cumque de ea ſcribatur, ſive opinativè, ſive reſolutorie juxta ſententiam auctoris veſtro expoſitum; quod ſanè videtur communi doctorum & Eccleſiæ ſenſui, pluſque verbis decretorum repugnare, occaſionem præbere multis abuſibus, ipſaque Eccleſiæ leges communiter aut majori ex parte frivolæ & inutiles reddere. Et verò per ſe manifeſtum eſt, in materiis hujusmodi longè eſſe diverſum, abſolutè prohibere diſputationem, & prohibere, ne quis oppoſitam ſententiam, ut erroneam, vel hæreticam notet: de his enim tanquam diverſis diverſimodè leges Pontificiæ loquuntur.

Exemplum luculentum habemus in Bulla ſuper ſpeculam Pii V. in qua Pontifex num. 2. abſolutè vetat, ne quis in popularibus concionibus de immaculata Conceptione diſputare, aut vulgari ſermone ſcribere præſumat; ac deinde num. 3. permittit viris doctis, in publicis Academiæ diſputationibus, de illa quaſtione diſſerere, & alterutra partem impugnare, vel propugnare; dum tamen; inquit, neutra velut erronea prædicetur: ex quo manifeſtum ſit, primum caſum à ſecundo diſſecpare, cùm in poſteriore plus aliquid, quàm in priore concedatur. Si tamen veſtri auctoris diſtinctio, vel interpretatio locum haberet, unus ab alio diſſerret, ut perſpicuum eſt. Ex quo ſanè exemplo, aliſq; quæ faciliè adduci poſſent, aperte corruiſt auid illa, & plus æquo laxa & periculofa, immò ut apparet, etiam erronea Bibliothecarij circa decreta ejuſmodi Pontificiæ mentis expoſitio, vel ut verius dicam illuſio.

Immo vel inde manifeſta eſt auctoris veſtri ſcéllicitas & fidelitas, in confirmandis ſuis opinionibus, nempe ut ſuam illam diſtinctionem probet, id eſt, talem eſſe mentem Pontificis prohibentis, ne de aliqua controverſia ſcribatur; ut tantum prohibeat, ne ſcribatur reſolutorie. Adducit materiam Conceptionis immaculatæ, de qua, inquit, vetitum eſt ne ita ſcribatur, ut alterutra ſententia damnetur, ut Sixtus IV. expreſſè dicit. Hæc ratio nullius momenti eſt; nam Sixtus IV. nunquam prohibuit abſolutè, ne de Conceptione ſcriberetur, ſed tantum ne alterutra pars erroris damnetur. Deinde Pius V. prohibuit abſolutè, ne in concionibus ad populum de illa materia diſputetur, quod tamen permittit in Academiis, modò neutra pars, ut erronea, vel hæretica traducatur. Igitur primum prohibet non modò reſolutorie, verum etiam opinativè, ſecundum verò reſolutorie tantum. Paulus V. & Gregorius XV. rem ultra promoverunt, nec enim in diſputationibus publicis, partem illam, quæ immunitatem ab originali noxa Deiparæ negat, ſuſtinere, ac propugnare amplius licet, ſecus tamen

oppoſitam, veſtris dumtaxat inter ſe emendicam indulgentia conceſſum fuit. Parum igitur appoſitè hoc exemplum auctor veſter adduxit, & æquum utrimq; conditionem eſſe dixit; cum tamen per ſententiam in concionibus contra diſputationem exponere poſſunt, item in publicis diſputationibus illam aſtrueret, nec non in libris lingua latina editis denique ubi vis licet dicere, Deiparæ Conceptionem immaculatam eſſe, maculatà dici omnibus interdici, voluit tantum inter vos, ſine teſte, id muſtare indultum.

Quò verò ſpectet Bibliothecarij veſter, dum hæc adducit, nemo non videt. Sciebat, haud dubie, pontificio decreto prohibitum eſſe, ne quis de prædicta controverſia ſcriberet, de qua tamen ipſe ſuæ acti- tate nec non ex profeſſo ſcriperat. Hoc præter cunctas fraudes, quaſi ipſe opinativè tantum de illa ſcripſiſſet, ac proinde pontificia decreta minime violatiſſet. Sed eum ſua ſeſellie opinio; cùm etiam pluſquam reſolutorie ſcripſiſſet; cùm ille paſſim doctrinam Jeſuiticam ut hæreſim traducat; & dicat, doctrinam Catholicam à Thomiſtis contra Jeſuitas propugnari, nunquid hoc non eſt erroris notam ad veſtri partem incurrere, ac deſinitivè ſuam defendere; quaſi verò aliqui Eccleſia deſinitè poſſit contra doctrinam Catholicam, & contra id cujus oppoſitum blaſphemum eſt: itaque duplici larvæ involuero parum obſequente vel obſervantem animum Bibliothecarij obtegere volumus. Sed res pro votis non ſuccellit. Obtendit primo licentiam ab Eccleſia obtentam; ſed ſubreptitiam eiſe oſtendimus; expoſuerat enim hæc à ſe ſcripta scriptis mandata fuiſſe jam ab anno 1638. cùm tamen ſis citet ea, quæ geſta ſunt anno 1643. Secundò ita decreta Apoſtolicum explicat, ut curvis hæreticis obte- re opinativè; at ipſe non opinativè modo, verum etiam reſolutorie ſcribit: biſ igitur decipere volumus, biſ captus remanſit.

CAPUT XVIII.

Expotulatio pro Doctore Angelico.

Cùm Doctorem Angelicum impenſè colamus, & ſane, quod illius nomine de veſtro Bibliothecario graviter expoſtulem, qui ejus doctrinam admitti jubet, perinde atq; ſi quantum eſſet Evangelium, & catholice regula veritatis, immò to. 4. canonit. prolegom. pag. 5. expreſſè dicit, omnibus catholicis præceptum eſſe à Romanis Pontificibus, ut doctrinam D. Thomæ profiteantur, & totis viribus æpulent. Ut ab hoc ultimo incipiam, falſum eſt, nullum ex præceptum Apoſtolicum, quo Catholici omnes obſervandi ſint, ad Doctorem Angelici doctrinam. Illam quidem commendant nonnulli ex Romanis Pontificibus, hortanturque fideles, ut eam diſcant, & ita exerceant ſeſe; at nunquam præcipiunt; alioquin quotquot doctrinam Scoti, D. Bonaventuræ, immò & Durandi in publicis Academiis profiterentur, & ita dunt, præceptum Apoſtolicum violant, quod nemo prudens jure dixerit. Non nego Doctorem Angelicum multis elogiis à Romanis Pontificibus decoretum fuiſſe, ejus doctrinam ſolidam eſſe, perſpicuam, ſanam, Catholicam, quam ipſe Chriſtus ſuo ſuffragio donavit. Nihil iſtorum nego, immò ultro aſſero, & laudat.